

דעם רבינ'ס עיוכט

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער
ריינער קוואל

אין בלעטל פון רבי'ן

"נו אז עזרא הסופר גייט אנוועק פון די וועלט (ר')
נתן האט דאס געמיינט אויף זיך אליין) און טרייף פסול
איז זיך מתגבר אזויפיל מאל ווי ס'איז היינט דא
אלפים ורבבות טרייף פסול! נאר איך האף אז איין
בלעטל פון רבי'נס ספרים וועט זיין א תיקון פאר
אלסדינג. נו זאג איך אייך אן, אייער באשעפטיגונג
זאל זיין איר זאלט דרוקן די ספרים - ס'זאל זיין
"פוצו מעינותיה חוצה", איהר זאלט זיין שטארק
מיט געלט, מיט רצון, און מיט טרחה!"

רבי נתן האט באלד דערנאך זיך אנגעטון זיין טלית
ותפילין מיטן גאנצן כח און
געזאגט סליחות. ווען מען
האט געליינט אין דער תורה
"ויחל משה" האט ער זיך
צעווייגט. נאכן דאווענען
האט ער געלערנט אינעם
גרויסן שלחן ערוך מיט אלע
מפרשים, דערנאך האט ער געזאגט פאר ר' נחמן
בן ר' עוזר: "גיב מיר דעם פל טוב", האט ר' נחמן
נישט פארשטאנען וואס ער מיינט, האט אים ר'
נתן געזאגט: "גיב מיר דעם תנ"ך דאס איז דער פל
טוב."

רבי נתן האט זיך אנגערופן: "טאמער עס וועלן
קומען צוויי מענטשן און טאנצן מיט א פידל פאר
מיר וועט עס מיר זייער מחיה זיין." שפעטער

ברסלב ערב שבת קודש פרשת ויגש צום עשרה
בטבת יאר תר"ח. עס הערשט אינדרויסן אין גאס
א ביטערע קעלט און פינסטערניש. אין איינע פון
די שטאטישע הייזקעלעך יצט דער "מח" פון
די וועלט, מורנו הגאון הקדוש רבי נתן מברסלב
- דעם רבי'נס גרעסטער תלמיד - ארומגענומען
מיט זיין הייליגע חב"א און שפיץ שטייט זיין
געטרייער משמש נאמן און תלמיד מבהק ר' נחמן
פון טולטשין, זיין זון ר' יצחק און נאך חשובע
תלמידים. ר' נתן רעדט
זיינע הייליגע רייד וואס
איז אזוי ווי זיין לעצטע
צוואה: "ענק זאלן זיך
האלטן צוזאמען מיט גרויס
ליבשאפט!"

רעדנדיג זיינע לעצטע
דיבורים אויף די וועלט רופט ער זיך פלוצלינג אן:
"וועלכע דריי צרות איז געשען חדש טבת?" די
תלמידים האבן נישט געדענקט צו זאגן און ר' נתן
ענטפערט: "א) עזרא הסופר איז נפטר געווארן (ב)
די הייליגע תורה איז געווארן איבערגעטייטש אויף
יווניש (ג) די שטאט ירושלים איז צובראכן געווארן
און דער מלך בבל האט איר איינגענומען." רבי
נתן האט ממשיך געווען צו מסביר זיין זיינע רייד:

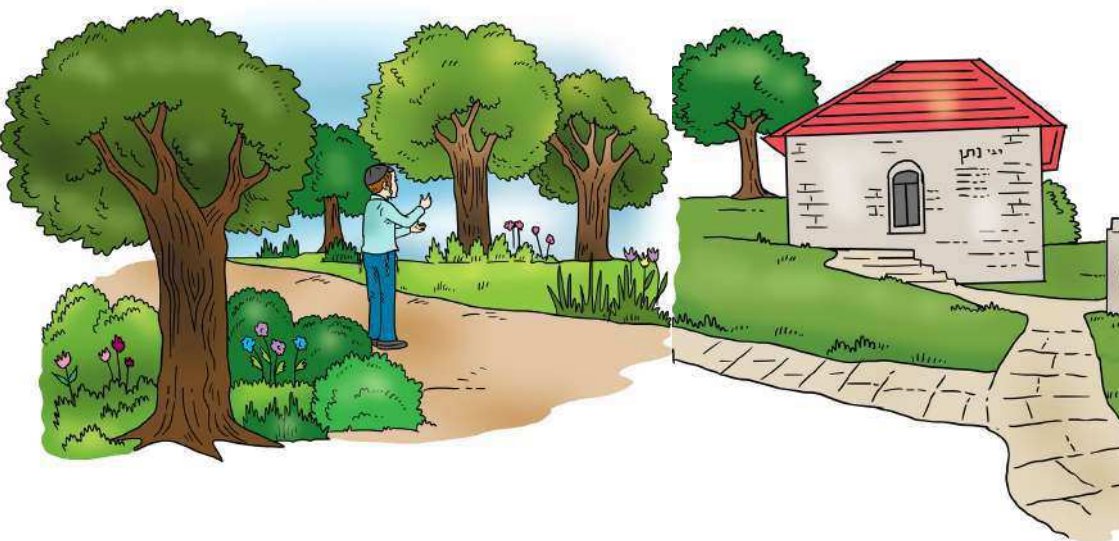
האט רבי נתן געבעטן פון ר' יצחק ער זאל אים ברענגען די קיכל פון שבת און האט געגעסן בדחק א כזית, מיט אביסל יוד און אביסל צימעס. דערנאך האט ער געבענטשט ברכת המזון, ביים בענטשן האבן די תלמידים געהערט ווי ער זאגט "הרחמן הוא ימשיך לנו קדושת ארץ ישראל".

רבי נתן האט געבעטן זיי זאלן אלע גיין אין מקוה לכבוד שבת ווען אלע זענען צוריקגעקומען פון מקוה האט זיך אים די קרענק זייער מתגבר געווען, האט די צדיקת אדל - דעם רבי'נס טאכטער - געפרעגט: "איז אייך עפעס ערגער געווארן?" האט ער געענטפערט: "ס'איז מיט גרויס חסד..."

פון דאן האט ער מער נישט גערעדט. מען האט נאר געהערט ווי ער זאגט די פסוקים פון קריאת שמע על המטה. יברכה השם וישמרה. ברכת המפיל חבלי שנה. מען האט געהערט ווי ער דאוונט מנחה, ביי די ברכה פון סלח לנו האט ער איבערגע'חזר'ט גאר אסאך מאל די ווערטער "חנן המרבה לסלוח". דערנאך האט

ער געדאוונט תפלת שבת ווען מ'האט געהערט ווי ער זאגט די ווערטער מקדש השבת איז ער נסתלק געווארן בנשיקה.

עס ווערט געברענגט אסאך שבהים אויך רבי נתן אין ספר כוכבי אור וואס איז געשריבן געווארן דורך ר' אברהם בן ר' נחמן מ'טולטשין ז"ל. אין חכמה ובינה אות ל"ט שרייבט ער אז אזוי ווי די גאנצע מלחמה פון משה רבינו אנטקעגן עמלק האט זיך געוואנדן אין זיין תלמיד יהושע, אזוי אויך איז די מלחמה פון היינטיגע צייטן אנטקעגן די מלכות הרשעה געוואנדן אין רבי נתן דער תלמיד פונעם רבי'ן. דערפאר איז אריבער אויך רבי נתן אזעלכע שווערע מלחמות ווי ער איז געווארן גע'רודפ'ט און געפייניגט, באשמיצט און פארטריבן געווארן פון זיין הויז אויך אזוי ווייט אז מען האט אים געוואלט הרג'נען השם ירחם און דאס אלעס נאר ווייל ער האט אראפגעברענגט דעם רבי'נס חזק פאר יעדן איד אין יעדן דרגה אזוי ווי מען זעט אין זיינע הייליגע ספרים אז ער רעדט טאקע פון אלע מדות אבער רוב פון

זאָך - צו זיין אַ מליץ יוֹשֶׁר און צוטַרעפֿן אַ פאַרצייאונג פאַר אַ יעדער איד אין יעדער מצב.
דער אויבערשטער זאל העלפֿן אז די הייליגע ספרים זאלן ווערן צושפּרייט אויף די גאנצע וועלט און ווען די פּייערדיגע דיבורים וועלן נתפּשט ווערן אויף די וועלט וועט גאנץ כּלל ישׂראל זוכה זיין צו תּשובה שלמה אָמן ואָמן זכותו יגן עלינו. (שם חלק אנשי מזהר"ו)

זיינע דיבורים זענען ווערטער פון התחזקות צו שטארקן אלע צובראכענע מענטשן וואס עמלק וויל זיי מיאש זיין און רבי נתן מיט זיינע יסע רייד איז מחזק יעדער איד באזונדער.
ר' אברהם ב"ר נחמן פירט אויס אז ער האט אויסגערעכנט אז די ווערטער "חנן המרבה לסלוח" פאטרעפט די זעלבע ווי דער נאמען "נתן" ווייל פונקט דאס איז געווען רבי נתן'ס

א שטארק
תפלה

באשעפער מיין גאט, העלף מיר און שטארק מיר אין דיין דינסט מיט אַמת, העלף איך זאל זיך מקרב זיין צו דיין ערליכע און תּמימות'דיגע לייט וועלכע גייען אין דיין וועגן מיט אַן אַמת, קיין שום מענטש אין דער וועלט זאל נישט האבן קיין כּח מיר אפצוהאלטן פונעם אַמת'ן וועג אויף קיין שום אופן זאל עס זיין ווער עס זאל נאר זיין. שטארק מיין דעת מיט דיין אַמונה עס זאל זיך אויסזען אין מייןע אויגן ווי איך בין איינער אליין אין דער וועלט אזוי ווי עס שטייט

"אחד הִיה אברהם", איינער אליין איז אברהם געווען! איך זאל נישט צוהערן און נישט קוקן אויף קיין שום מניעה אדער לצנות, צעמישענישן וואס גייט אויף דער וועלט, קיין שום מענטש אדער חבר אפילו ער איז גרעסער אדער ערליכער פון מיר זאל מיר נישט צעמישן פונעם גלייכן אַמת'ן וועג.

איך זאל זיך נאר פירן אויפן אַמת'ן וועג וואס איך האב געלערנט פון יונגווייז און פון אינזערע אַמת'ע ערליכע רבי'ס.
(ליקוטי תפלות, תפלה קמ"ט)

אונזער גרויסקייט, אונזער שיינקייט

האט דער געטרייער גבאי פון ר' נתן ר' נחמן טולטשינער באמערקט אז ר' נתן איז נעלם געווארן, ער האט גלייך פארשטאנען אז ר' נתן געפינט זיך אין... וואלד, ער גייט אריין טיף אין וואלד און זעט, ווי ר' נתן זיצט אין וואלד און רעדט צום אויפערשטן...

ער לייגט צו אן אויער און הערט ווי די ווערטער קומען ארויס פון ר' נתן'ס הייליגע מויל: "... רבוננו של עולם, וועלכער מחתו האט אַזא קבלת פנים ווי מיינע? אז א וואסער טרעגער מאכט חתונה א קינד, האט ער אַזא קבלת פנים? איז דאך דאס נאר דערפאר ווייל איך רעד פונעם רבי'ן".

ר' נתן האט זיך דאן געטרייסט מיט דעם פסוק וואס דער רבי איז מבאר אין תורה ס"ו "שעקר גדלתנו ותפארתנו של כל היראים והפשרים יהיה רק לעתיד לבוא" וואס דער רבי האט דאס געזאגט אויף אויף זיך און אויף אונזערע לייט. ר' נתן הייבט אן זינגען די ווערטער מיטן באוואוסטן ניגון פון אשת חיל "אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט מען זעהן ווען משיח וועט קומען, אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט נאר זיין אויף יענער וועלט".

ר' נתן גייט יעצט צוריק צו זיין וואגן און פארט אריין אין שטאט און די חפה איז געשטעלט געווארן כדת וכדיו.

אין יאר תר"ד האט ר' נתן חתונה געמאכט זיין זון ר' נחמן מיט די טאכטער פון הרה"ח רבי ישראל פון שטאט ליפאוויץ, דאס איז געווען איין יאר פאר ר' נתן איז נסתלק געווארן.

ווען עס געקומען נענטער צום טאג פון דער חתונה, איז ר' נתן געפארן באגלייט מיט עטליכע פון אונזערע לייט צו דער חתונה. עס איז דעמאלט געווען א מנהג אז די עלטערן פון די כלה און זייער משפחה זענען ארויס אינדרויסן פון שטאט צו גיין אנטקעגן דעם חתן מיט געזענג. ווען די מתנגדים די איינוואוינער פון שטאט האבן געהערט אז ר' נתן קומט צו פארן, זענען זיי ארויס מיט שטעקענעס און שטיינער אים צו מקבל פנים זיין... און אזוי איז ליידער געשען, ווען ר' נתן מיט זיין זון דער חתן, זענען געקומען נענטער צום שטאט, זענען די מתנגדים אים באפאלן.

ר' נתן האט צוגעזען די קולות און געשרייען וואס איז דארט פארגעקומען, איז ער זיך געגאנגען אין א זייט, צום גאט וואלד, ווען אינצווישן איז דער מחתן ר' ישראל געגאנגען צו די פאליציי סטאנציע, וואו די אפיצירן זענען טאקע געקומען אפשטעלן אז די חברה זאלן נישט קענען שלאגן און פארפירן.

ווען די קריג האט זיך אפגעשטעלט

פרישע איילס

צווייטן חלק פון בריוו וואס רבי נתן שרייבט פאר זיין באליבטן חבר
רבי נפתלי ז"ל.

...אויך וועל איך אייך מודיע זיין די איצטיגע נייעס, איר זאלט וויסן אז
ס'איז דא א גאט - א געוועלטיגער - אויף דער וועלט, אויף די הימלען פון
אויבן און אויף דער ערד פון אונטן, ער לעבט אויף אייביג און עקזיסטירט
אויף געזיכער, געלויבט איז זיין נאמען אויף אייביג, און די גאלד און זילבער
איז אלעס בארישקייטן, כאטש אז רוב וועלט זענען פון די מענטשן פונעם
מדינה פון עשירות, [זע ספרי מעשיות, מעשה י"ב, וועגן די מדינה של עשירות] וואס
שפעטן אפ פון אזעלכע סארט שמועסעריי, ליגט אבער די בחירה אין זייערע
הענט, זיך אונטער צו בייגן דעם אקסל צו טראגן דעם יאך פון גיהנם נאך אויף
דער וועלט - אזוי ווי זיי אליינס האבן זיך אויסגעוועלט - אויסער פון וואס זיי
וועלן האבן ביים יום הדין, און צום סוף וועלן זיי זיך צוריק קערן צו אונזער
וועג, אבער מיר וועלן זיך נישט צוריק-קערן צו זייער וועג און דוד המלך עליו
השלום האט שוין פון לאנג געזאגט (תהלים מט, יז) אל תירא כי יעשיר איש וכי
[זאלסט נישט מורא האבן (מקנא זיין) ווען א מענטש ווערט רייך], און אויב פון דעם
וועלן זיי אויך אפשפעטן, זמלא פיהם חצץ, [ד.מ. זאל זייער מויל ווערן פיל מיט
שטיינער] דער וואס פארלאזט זיך אויף זיין רייכקייט, איז אזוי ווי מען לאגט
זיך אן אויף א צושטויסענעם שטעקן, אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה'
אלקינו נזכיר, ווייל ס'איז נישטא וואו צו אנטלויפן פון די פגעים [אנטשעפעניש]
פון דער וועלט - וואס א יעדע הויז איז פיל דערמיט - נאר צום אייבערשטן
און צו די תורה, אזוי ווי מיר האבן שוין גערעדט אסאך לאנגע שמועסן איבער
דעם, און נאך אלץ דארף מען יעדן טאג דאס איבער רעדן נאכאמאל, און דער
כלל איז, אדם לעמל יולד, אשירי שעמלו בתורה.

און דאס וואס דו האסט געשריבן דארט 'האפ' [האפ מיינט אויך אונזער
שפראך "פרייליך"], איז טאקע אמת וצדק ויציב ונכון וקים, וואויל
איז דיר אויב וועסטו זיך האלטן אין דעם... נתן הנ"ל

אונטערזעגנס #20

בני רבי נתנאל זצ"ל

אין קורצן פון פריער:

רבי נתן קערט זיך אום אהיים קיין נעמירוב נאכן זיין אפוועזנד פון שטוב פאר צוויי וואכן, פון שבת ערב ראש השנה ביז נאך יום כיפור. אינדערהיים ווארט אים אפ א 'ווארימען' שלום עליכם...

אבער פארט האט דער טאטע פארשטאנען אז זיין חשוב'ער זון וועט זיך נישט לאזן אונטערקויפן פון עפעס וואס איז נישט אויסגעהאלטן. אויב האט ער זיך אנגעקלעפט אין דעם רבי'ן איז ער זיכער א צדיק וואס וועט אים העלפן שטייגן אין עבודת השם.

אצינד ליינט ווייטער:

רבי נתן איז אהיימגעקומען מיט א נייע פרישקייט און חיות וואס ער האט נישט פארמאגט ביז דאן. עס האט אים ארומגענומען א דערהויבענעם התעוררות זיך צו נעמען אויספירן די געוואלדיגע עצות אין עבודת השם פון הייליגן רבי'ן וואס ער האט זיך נארוואס געלערנט. זיין גאנצע דאווענען האט באקומען אן אנדערע צורה. ער האט אנגעהויבן צו דאווענען מיט א געוואלדיגע קאך און ברען הויך אויפ'ן קול,

און בשעת מעשה פאטשן מיט די הענט. ווער עס האט געקענט רבי נתן פארדעם און אים געזען נאך יענע צוויי וואכן, האט גלייך געקענט דערקענען א חילוק. זיין התמדה איז געשטיגן אויף א געוואלדיגע פארנעם. פון דעם טאג וואס רבי נתן איז אהיימגעקומען האט ער זיך אריינגעווארפן מיט לייב אין לעבן צו לערנען די סדר פון שיעורים וואס דער רבי האט אים איינגעטיילט.

דער רבי האט אים עקסטער אויסגעשטעלט א פולער סדר הלימוד צו לערנען יעדן טאג אז ער זאל נישט האבן קיין צייט צו הערן די טענות פון זיינע ארומיגע און זיכער נישט פירן קיין ויכוחים. אוודאי האט דער רבי געהאט נאך כוונות דערביי, דאס איז נאר געווען איינע פון די טעמים.

פון צופרי ביז ביינאכט איז רבי נתן געווען פארזונקען אין לערנען. אז איינער האט געוואלט צוקומען צו אים און פארדרייען דעם קאפ, האט יענער געדארפט צואווארטן ביז ער ענדיגט, אבער ס'האט גענומען זייער לאנג ביז ער האט געענדיגט לערנען. אפשר ביז דערווייל האט שוין יענער פארגעסן וואס

ער האט געוואלט זאגן...

צו דאווענען און לערנען מיט א נייע התחדשות, האט רבי נתן נישט געהאט קיין פראבלעם מצד די ארומיגע. יעדער האט פארשטאנען אז א איד דארף שטייגן אין תורה און תפילה. וואס טוט מען אבער מיט התבודדות? ווי אזוי גיבט מען זיך אן עצה? רבי נתן האט אין יענע תקופה געוואוינט ביים טאט'ן אין הויז וואו ער האט נישט געהאט זיין פריוואטן ווינקל וואס ער זאל קענען אפזונדערן פאר זיך. אויב האט ער זיך שוין יא געטראפן עפעס א שטילן ווינקל, איז ער גלייך געשטערט געווארן דורך די אנדערע משפחה מיטגלידער.

מ'קען זיך פארשטעלן אז ס'איז געווען א זיידע-באבע שטוב וואו די קינדער און אייניקלעך באזוכן אפט און מאכן א גערודער און געפולדער.

אבער רבי נתן האט נישט געפלאנט אויפצוגעבן אויף זיין טעגליכע התבודדות וואס דער רבי האט אים געלערנט. איבערהויפט נאכדעם וואס ער האט שוין אנגעהויבן צו שפירן די ליכטיגקייט און געשמאק פון דעם.

אויף דעם האט ער געפונען אן עצה. ער פלעגט אויפשטיין אינמיטן נאכט און זיך ארויסשלייכן פון שטאט צו די דערנעבנדיגע וועלדער וואו ס'איז געווען שא שטיל, פריוואט - נאר ער מיט אויבערשטן. דארט האט ער זיך געקענט אויסגיסן דאס הארץ צום רבנונו של עולם אויף אלעס וואס ער גייט אריבער סיי ברוחניות און סיי בגשמיות.

אין שטוב האט מען געמיינט אז ער זיצט און לערנט זיך געשמאק דורך די נאכט און אפשר הנאה געהאט פון זיין געוואלדיגע התמדה, אזוי האט מען אים נישט גערודפ'ט פאר דעם.

אזוי איז אנגעגאנגען פאר א לענגערע תקופה, ווען קיינער פארדעכטיגט נישט וואס רבי נתן טוט ווען ער שטייט אויף בשעת די וועלט שלאפט טיף. ביז...

...ביז איין נאכט איז ער אנדעקט געווארן. עטליכע אינגעלייט זענען געוואויר געווארן פון דעם מנהג. אפשר איז עס געווען נאר איינער וואס האט אים באמערקט זיך דרייען איבער די גאסן שפעט ביינאכט און ער האט דאס איבערגעגעבן פאר זיינע חברים. זיי האבן אים נאכגעקוקט און געקומען צו דער מסקנה אז רבי נתן איז ווירקליך געווארן א ברסלב'ער און דרייט זיך אין די וועלדער צו מאכן התבודדות.

צו רבי נתנ'ס מזל, האבן זיי געהאט שכל און האבן זיך געהיטן דאס מויל. זיי האבן פארשטאנען אז רבי נתן וויל זיכער האלטן די זאך אין געהיימניס און האבן דאס נישט ווייטער צעשפרייט און זיכער נישט צו רבי נתנ'ס משפחה.

דער זכות זאל זיי ביישטיין...

סוכות האט זיך דערנעטערט. רבי נתן האט זייער חשק געהאט צו פראווען דעם יום טוב מיט אנשי שלומינו.

ליינט איבער דעם אי"ה אין דעם קומענדיגן נומער

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

אויבנדערמאנט!]

האט עס אים זייער פארדראסן, און ער איז זייער ברוגז געווען, נאך [אויף] וואס זיי ווילן זיין גאנץ 'עשירות' אנועקטראגן צו דעם 'ארימאן'.

און בייזערן זיך, קען מען זיך נישט - ווארן זיי זענען געווען אסאך מענטשן.

און זיי האבן געמאכט 'פאקן' 'פאקן', פון גאר זיין 'פארמעגנס', פון אלע זיינע 'סחורות', און פון גאר זיין 'גוטס' - און האבן עס גאר אינגאנצן אוועקגעטראגן צו דעם 'ארימאן' הנ"ל - און זיי האבן ביי אים גאר נישט געלאזט [איבערגעלאזט], נאר די 'ליידיגע ווענט'!

האט עס אים זייער געארט.

דערווייל האט ער זיך אויפגעכאפט - האט ער געזעהן: "אז ס'איז [נאר] א 'חלום'!"

און כאטש ער האט געזעהן, אז ס'איז נאר א 'חלום' - און ס'איז ברוך-השם ביי אים [געבליבן] זיין 'פארמעגנס' אינגאנצן - פונדעסטוועגן פארט, האט אים דאס 'הארץ' זייער געקלאפערט - און ס'האט אים זייער געארט דאס 'חלום' - און ס'האט אים נישט געקענט ארויס פון דעם זין [געדאנק], דער 'חלום'.

און דער 'ארימאן' (הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]) מיט זיין 'ווייב' - פלעגט דער 'בערגער' פריער אויף השגחה געבן

מעשה: אמאל איז געווען א 'בערגער' (דאס איז א גרויסער 'סוחר') - ער איז געווען זייער א גרויסער 'עושר' - ער האט געהאט זייער אסאך 'סחורות' - און זיינע 'וועקסלן' [שטרות] און זיינע 'בריו', זענען געגאנגען אויף דער 'וועלט' - און ער האט געהאט 'כל-טוב'.

נידריגער פון אים [אונטער זיין הויז], האט געוואוינט א 'ארימאן' - וואס ער איז געווען זייער א גרויסער 'ארימאן' - און ער האט געהאט גאר דעם היפף פון דעם 'בערגער' (דהיינו: גאר פארקערט - אזוי ווי דער 'בערגער' איז געווען א גרויסער 'עושר', אזוי איז ער געווען פארקערט, א גרויסער 'ארימאן').

און די ביינע - האבן קיין קינדער נישט געהאט - דער 'בערגער', האט קיין 'קינדער' נישט געהאט - און אזוי דער 'ארימאן', האט אויף קיין קינדער נישט געהאט.

אמאל האט זיך געחלומ'ט דעם 'בערגער': "אז ס'זענען געקומען 'מענטשן' - און האבן געמאכט 'פאקן' 'פאקן' [פעקלעך]!" האט ער זיי געפרעגט: "וואס טוט איר?"

האבן זיי געענטפערט: "זיי ווילן דאס אינגאנצן אוועקטראגן, אט צו דעם 'ארימאן' (דהיינו: צו) דעם 'ארימאן' וואס ער האט אונטער אים געוואוינט, פנ"ל [ווי]

געחלום'ט: "אז איך בין א גרויסע 'עשירת' [עושר'טע] - און ס'זענען געקומען 'מענטשן' צו מיר אין 'שטוב' אריין - און האבן געמאכט 'פאקן' פאקן" - האב איך זיי געפרעגט: "וואוהין ווילט איר דאס טראגן?" - האבן זיי געענטפערט: "צו דעם 'ארימאן'" (דהיינו: צום 'בערגער', וואס זיי רופן אים שוין היינט 'ארימאן')! - בכן [דעריבער], וואס קוקסטו אויף א 'חלום' - אלמיי [נו] מיר האט זיך אויף געחלום'ט".

און דער 'בערגער' - איז היינט נאכמער דערשראקן געווארן, און איז פארטומלט געווארן - ווייל ער האט דערהערט איר 'חלום' אויף - ווארן עס ווייזט עפעס אויס, אז מען זאל איבערטראגן [אריבערטראגן] זיין 'עשירות', מיט זיין 'גוטס', צום 'ארימאן' - און דעם 'ארימאן'ס דלות' [ארימקייט]. זאל מען [צו] אים איבערטראגן - איז ער זייער דערשראקן געווארן.

ויהי היום - איז די 'בערגערן' [די 'פרוי' פונעם 'בערגער'], געפארן שפאצירן זיך מיט א 'קארעטע' [פארמאכטע וואגן] - און זי האט מיטגענומען מיט זיך נאך 'ווייבער' - און דעם 'ארימאן'ס ווייב, האט זי אויף מיטגענומען - און זענען געפארן [אויף] א 'שפאציר'.

דערווייל איז דורכגעפארן א 'יעדניראל' [גענעראל], מיט זיין 'חיל' [מיליטער] - האבן זיי אים אפגעטרעטן פון דעם 'וועג' [זיך אוועקגערוקט אין זייט] - איז דאס 'חיל' דורכגעגאנגען.

האט דער 'יעדניראל' געזעהן: "אז ס'פארן 'ווייבער'" - האט ער געהייסן: "אז מ'זאל ארויסנעמען איינע פון זיי!"

אויף זיי - און פלעגט זיי אפט צו געבן [געלט] - און היינט נאך דעם 'חלום' - האט ער אויף זיי מער השגחה געגעבן, איידער [מער פון] פריער.

נאר ווען זיי פלעגן צו אים אריינצוקומען - דער 'ארימאן', אדער זיין 'ווייב' - פלעגט אים דאס 'פנים' נשתנה ווערן (דהיינו: פארענדערט געווארן) - און ער איז פאר זיי דערשראקן געווארן - מחמת [ווייל] ער פלעגט זיך דערמאנען דעם 'חלום'.

און זיי - דהיינו: דער 'ארימאן' מיט זיין 'ווייב' - פלעגן אפט צו אים אריינצוגיין - און זיי זענען ביי אים אפט געווען.

אמאל איז צו אים אריינגעקומען, דעם 'ארימאן'ס 'ווייב' - האט ער איר געגעבן, וואס ער האט איר געגעבן - און זיין 'צורה' איז אים נשתנה געווארן, און ער איז זייער דערשראקן געווארן - האט זי אים געפרעגט, און האט צו אים געזאגט: "איך בעט איבער אייער 'כבוד' - זאגט מיר, וואס איז דאס, אז ווען מיר קומען צו אייך, ווערט אייער 'פנים' זייער פארענדערט?"

האט ער איר דערציילט די גאנצע מעשה: "באשר [אז] ס'האט זיך אים אזוי געחלום'ט (פנ"ל) - און זינט דעמאלט אן, קלאפערט אים דאס 'הארץ' זייער (פנ"ל) [ווי אויבנדערמאנט]!"

האט זי אים געענטפערט: "איז דער 'חלום' נישט געווען אין דער-און-דער נאכט (וואס זי האט אים געזאגט)?" - ענטפערט ער איר: "יא!"

"וואס איז דען?" ענטפערט זי אים - אין דער [זעלבער] נאכט, האט זיך מיר אויף

האט אים גארנישט געוואלט צוהערן - און זי האט זייער געוויינט - און מען האט זי זייער געבעטן, און מ'האט זי אנגערעדט - און זי איז אבער געווען זייער א גרויסע 'יראת-שמים'.

און זיי (דהיינו: די 'בערגערן' מיט די 'איבריגע ווייבער') האבן זיך אומגעקערט פון דעם 'שפאצירן' - און דעם 'ארימאנ'ס ווייב' איז נישט דא - האט דער 'ארימאנ' זייער געוויינט - און האט זיך געשלאגן 'קאפ' אין דער 'וואנט' - און האט תמיד זייער געטרויערט אויף זיין 'ווייב'!

זענען זיי געגאנגען, און האבן ארויסגענומען דעם 'ארימאנ'ס ווייב' - און זיי האבן זי אריינגעכאפט אין דעם 'ענדיראל'ס קארעטע' - און זענען מיט איר אוועקגעפארן!

צוריקגעמען, קען מען שוין אוודאי נישט - ווארן ער איז ווייטער אוועקגעפארן - בפרט א 'ענדיראל' מיט זיין 'חיל'.

און דער 'ענדיראל' האט זי גענומען - און איז מיט איר געפארן אין זיין 'מדינה' אריין!

און זי איז געווען א 'יראת-שמים' (דהיינו: זי האט מוזרא געהאט פאר 'גאט') - און זי

המשך פון זייט 12

הייליגע סחורה

איז א גרויסער ארימאן, און אויף אים איז א גרויסע רחמנות.

"ווייל מיט דעם וואס ער גלייבט נישט און פאלגט נישט דעם צדיק, דערלייגט ער שטארק ברוחניות. און אזוי ארויף בלייבט ער ווי ער איז און שטייגט נישט, מיט זיין גרויסע פוילקייט און רוחניות/דיגע ארימקייט. למשל: אויב ער גלייבט נישט אז דער באשעפער פריידט זיך צו הערן זיינע רייד און תפילות, דאוונט ער נישט געהעריג, און דורך דעם בלייבט ער ארים אין זיין נידריגע און קליינקעפיעג צושטאנד. און איינער וואס בלייבט דערווייטערט, וואס טוט ער די גאנצע טאג? ער וויינט און קלאגט. ער וויינט ווייל ער איז נאר פארנומען מיטן זען וואס ער האט נישט."

נישט געהאט קיין געלט, און מיר זעען אויך אז ער איז געווען פארביטערט. דער רבי זאגט אז ער איז געווען פארביטערט און פיל געוויינט, ווייל ער האט די גאנצע צייט נאר געזען וואס עס פעלט אים."

"און וואס קען מען זיך לערנען דערפון?" פרגעט מושי איידל. "אן ארימאן מיינט נישט דווקא איינער וואס האט נישט קיין געלט. עס שטייט אז 'אין עני אלא מן הדעת'. אן ארימאן מיינט איינער וואס עס פעלט אים ריכטיגע פארשטאנד. דאס מיינט, אז ווער עס האט נישט די דעת צו פארשטיין און גלייבן אז דער צדיק האט א גרויסע כח אים צו דערנענטערן צום באשעפער, און ער וויל זיך נישט פארלאזן אויף זיין כח און זיך צוהערן צו זיינע רייד און אויספאלגן זיינע אנווייזונגען, ער

לאמיר זיך פאר העערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (1)

- ☐ אז לזענען געקומען מענטשן און געמאכט פאקן פאקן.
- ו. וואס איז געשען צום בערגיר נאך וואס די ווייב פון ארימאן האט דערציילט איר חלום?
- ☐ ער איז געפאלן חלשות.
- ☐ ער איז נאך מער דערשראקן געווארן און ער איז פארטומלט געווארן.
- ☐ ער איז געווארן קראנק.
- ז. וועמען האט די ווייב פונעם בערגיר געזען צו שפאצירן?
- ☐ נאך ווייבער.
- ☐ דעם ארימאנס ווייב.
- ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג.
- ח. וועמען האט מען ארויסגעזען פון וואגן צום יעדנמאל?
- ☐ די ווייב פון בערגיר.
- ☐ די ווייב פון ארימאן.
- ☐ איינע פון אירע חבר'טעס.
- ט. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- ☐ איינמאל
- ☐ צוויימאל
- ☐ איך האב געוואלט

- א. וואס איז דער בערגיר געווען?
- ☐ א עושר.
- ☐ א גרויסער עושר.
- ☐ זייער א גרויסער עושר.
- ב. וואס איז געווען דער שכן וואס האט געוואוינט נידריגער פון אים?
- ☐ א עושר.
- ☐ א ארימאן.
- ☐ זייער א גרויסער ארימאן.
- ג. וואס איז געשען צום בערגיר נאכן חלום?
- ☐ זיין הארץ האט אים זייער געקלאפערט.
- ☐ ס'האט אים זייער געארט.
- ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג.
- ד. וואס האט פאסירט מיטן בערגיר ווען דער ארימאן און זיין ווייב פלעגן קומען צו אים?
- ☐ זיין פנים פלעגט פארענדערט (אנדערש) ווערן.
- ☐ ער איז דערשראקן געווארן.
- ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג.
- ה. וואס האט געהאלט די ווייב פון ארימאן?
- ☐ אז זי איז אריס און עס קומען מענטשן און מאכן פאקן פאקן.
- ☐ אז זי איז א גרויסע עשירת (עשירותלעך) און עס קומען מענטשן און מאכן פאקן פאקן.

סיפער געטראכט

אין וועלכע מעשה נאך פון סיפורי מעשיות ווערט דערמאנט א "חלום" ?

חשובות אויף די מעשה פון דער חכם מיטן תם

וואספארא תורה אין לקוטי מוהר"ן האט דער וואס זאגט אויף די מעשה ?
תורה י"ט דעם צווייטן חלק

מענטש."

"האַסֶט זײַער גוט געפֿרעגט. דער אַרימאן האט